

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.221/2014/11. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten a 2014. év október hó 29. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következőn

VÉGZÉS:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 10.B.87/2012/146. számú ítéletét *helybenhagyja*.

A vádlott által 2014. év július hó 10. napjától a mai napig házi őrizetben töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja akként, hogy egy napi szabadságvesztésnek négy nap házi őrizetben töltött idő felel meg.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A Székesfehérvári Törvényszék a 2014. április 24. napján kelt 10.B.87/2012/146. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rendbeli zaklatás bűntettében (Btk. 222. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pont), 1 rendbeli magánlaksértés bűntettében (Btk. 221. § (2) bekezdés a) pont), 1 rendbeli személyi szabadság megsértésének bűntettében (Btk. 194. § (1) bekezdés, (2) bekezdés f) pont), valamint 1 rendbeli levéltitok megsértése vétségében (Btk. 178.

Ezért őt halmazati büntetésül 3 év 10 hónap börtönbüntetésre ítélte és mellékbüntetésül 4 évre a közügyek gyakorlásától eltiltotta.

Megállapította, hogy a vádlott büntetése kétharmad részének letöltését követő nap feltételes szabadságra bocsátható.

A vádlottat az ellene emberölés bűntettének kísérlete miatt emelt vád alól felmentette.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így az előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött idő szabadságvesztésbe beszámítása, a bűnjelek és a bűnügyi költség viselése tekintetében is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére bűnösség megállapítása, büntetés kiszabása, a büntetés súlyosítása végett, míg a vádlott és védője enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

Az ügyész fellebbezése indokolásában az ítélet részbeni megalapozatlanságára hivatkozott, mivel a II. tényállás hiányos és a tényből tényre következtetés is helytelen. A tényállás nem tartalmazza a vádlott szándékára utaló kijelentést (vonja vissza a feljelentést) és azt sem, hogy a vádlott összetörte a telefont, hogy a sértett ne tudjon segítséget kérni. Tévesnek ítélte az elsőfokú bíróságnak a vádlott öngyilkossági szándékára vont következtetéseit, az ítélet indokolását pedig hiányosnak. Ezért arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság a tényállást egészítse ki és helyesbítse, állapítsa meg a vádlott bűnösségét emberölés büntetnének kísérletében és a rá kiszabott büntetést súlyosítsa.

A sértett képviselője a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek és a Fővárosi Ítéltáblának benyújtott, 2014. június 25. napján kelt beadványában az elsőfokú bíróság ítéletének „képtelen állításaira, súlyos hiányosságaira, az eljárás anyagától teljesen független, vagy azokkal alapvetően ellentétes, a tényeket, a bizonyítékokat semmibe vevő állításaira, még a józan gondolkodással is alapvetően összeegyeztethetetlen, öncélú megállapításaira, ... szinte példátlan egyoldalúságára hivatkozott”. Beadványának elolvasását, a bizonyítási kísérletet dokumentáló DVD felvétel megtekintését, a felszólalását tartalmazó CD felvétel meghallgatását, valamint tárgyalás tartását indítványozta. A megtartandó tárgyalás keretében a vádlott korábbi rendőrségi ügye sértettje segélyhívó által rögzített felvételének lejátszását és bizonyítékkénti értékelését, továbbá a 2014. május 7-én közjegyző előtt hitelesített magánokiratának bizonyítékkénti értékelését indítványozta.

A mellékletként csatolt beadványok közül a sértett képviselője a 2014. június 10. napján kelt beadványában utalt a vádlotti nyilatkozatokra, amelyek alapján meggyőződése szerint további bűncselekmények elkövetésének - így a sértett sanyargatásával és aljas indokkal elkövetett személyi szabadság megsértése és aljas indokból elkövetett emberölés büntette kísérlete - megállapítására lett volna lehetőség. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet ellentétes az iratok tartalmával, helytelen és megalapozatlan következtetéseket tartalmaz, az ítélet elfogult és egyoldalú, mert a vádlott önmagát mentő nyilatkozatait vette figyelembe, a sértetti vallomásokat semmibe vette. A sértett képviselője a vádlott vallomásait elemezve jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott a levéltitok jogosulatlan megismerésének büntettét is megvalósította, a vádlott azért ment a sértett lakásába, hogy a feljelentés miatt beszéljen vele, illetve azt akarta, hogy vonja vissza a feljelentést.

Kiemelte, hogy a vádlott három különböző, az élet kioltására alkalmas késsel támadt a sértettre, aki minden őt ért támadást illetően következetesen vallott és ugyanígy mutatta meg a történeteket a bizonyítási kísérlet alkalmával. Az elsőfokú bíróság azonban ennek ellenére elfogadta a vádlott többszörös öngyilkossági szándékát, amit még maga a vádlott is megcáfolt a tárgyaláson, ilyen szándékra pedig a vádlott a nyomozás során nem is hivatkozott. E körben kiemelte szakértő1 és szakértő2 igazságügyi szakértők véleményének egyes megállapítását. Kifogásolta továbbá a sértetti képviselő a vádlottnak a három különböző késsel kapcsolatos ellentmondásos vallomásai miatt is azok egyes, vádlottra kedvező ítéleti megállapítását, így azt a végső következtetést, hogy a vádlott mindhárom

késsel csak öngyilkos akart lenni. Külön részletesen elemezte a pillangókés kinyitásával kapcsolatban tett ellentmondásos vádlotti előadásokat. Kifogásolta az ítélet azon megállapítását, hogy a vádlott és a sértett dulakodtak, hogy a vádlott az első, általa megélezett késsel a sértettet meg akarta védeni, illetve azon megállapítást, miszerint a vádlott „lehet, hogy a sértettet a hajánál fogva húzta vissza”. A sértetti képviselő a sértetti vallomás semmibevevételeként értékelte, amikor az ítéletben nem került megállapításra, hogy a vádlott az általa megélezett késsel azonnal rátámadt a lakásba belépő sértettre, a vádlottnak ölési szándéka volt akkor is, amikor a recés kést felemelte és akkor is, amikor a pillangókéssel szúrt felé, holott az ítélet is leszögezte, hogy a „sértett vallomásai a lényegét illetően egyezők voltak”. A sértetti képviselő álláspontja szerint egyértelmű a tényállás abban, hogy a vádlott, miképp a másik két késsel is, szúrni akart a sértett felsőteste irányába és a sértett azért, hogy az életét mentse ráfogott a felé irányuló pengére. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az élet kioltására irányuló szándék hiányának fogta fel, hogy a vádlott a cselekmények közben nem tett olyan kijelentéseket, hogy a sértett életére tör, holott a sértett következetesen hivatkozott olyan mondatokra, amelyek lényegében ugyanezt jelentik.

Kifogásolta továbbá tanú1 tanúvallomásának nem teljes körű értékelését, tanú2 vallomásának elvetését, a vallomások egyes részeinek kiemelésével annak ténykénti elfogadását, miszerint a sértett a pillangókés észlelését követően arra „azonnal ráfogott”, valamint azon ítéleti megállapítást is, hogy „A sértett bevérzéses, hámphorzsolásos sérülései elesés, dulakodás és karmolás során is keletkezhetnek”. Végül megkerülhetetlennek tartotta tárgyalás tartását, ennek keretében a vádlott és a sértett meghallgatását.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.503/2012/9. számú átiratában az ügy elbírálására nyilvános ülés tartását indítványozta azzal a bejelentéssel, hogy azon részt kíván venni.

A bejelentett ügyészi fellebbezést módosítva, hatályon kívül helyezésért tartotta fenn, mert a tényállás II. pontja hiányos és megalapozatlan, mivel a vádlott azért ment a sértett lakásába, hogy a sértettel a feljelentése miatt beszéljen és nem azért, hogy a kapcsolatuk helyreállításáról beszéljenek és ha a sértett nem békül, öngyilkos lesz. Kifogásolta, hogy a tényállásból kimaradt a sértett telefonjának összetörése, a sértett hajának tépése, annak ellenére, hogy ezt a vádlott elismerte. A vádlott ellentmondásos vallomásokat tett, hogy a különböző késeket miért vette megához. A vádlott vallomásainak részletes vizsgálatát, azok összevetését, az eseménysor teljes folyamatának értékelését követően kellett volna állást foglalnia az elsőfokú bíróságnak abban, hogy a vádlotti vallomás logikailag mennyire fogadható el és tekinthető életszerűnek. Emiatt tévesnek tartotta annak elfogadását, hogy a vádlottnak valós öngyilkossági szándéka volt, mivel a vádlotti védekezés logikátlan és életszerűtlen. Egyúttal kifogásolta, hogy az ítélet a sértetti vallomással szemben kritikus volt. Az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozatlanságát csak hatályon kívül helyezéssel látta orvosolhatónak.

A vádlott védője a 2014. október 1. napján kelt beadványában az ügyészi fellebbezést megalapozatlannak tartotta. A zaklatás büntetével kapcsolatban a

tényállás részbeni hiányos voltát és a téves jogi következtetést emelte ki. E körben utalt arra, hogy az ítéletben nem szerepel az a tény, hogy a vádlott a sértettet egy deviza alapú hitelből kiváltotta, valamint az, hogy a sértett a vádlott ellen 5.000.000 forint kártérítés címen pert indított, hogy így mentesüljön a vádlottal szembeni tartozásból. Mivel a vádlotti zaklatásos jellegű célzat vitatható a fentiek tükrében, a vádlott felmentését kérte e vádpont alól. A II. tényállás kapcsán azt fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság valamennyi bizonyítékkal összhangban megalapozott tényállást állapított meg, még részletes megalapozatlanságról sincs szó. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság az ügy eldöntése szempontjából lényeges ellentmondásokra koncentrált, amikor vizsgálta a sértettnek a pillangókéssel való sérülésének körülményeit. Az elkövetéskori tudattartalom vizsgálatát hangsúlyozta, részletesen elemezte a tárgyi és alanyi tényezőket. Ezekből pedig - kiemelve a sértett egyes nyilatkozatait - hangsúlyozta azok ellentmondásosságát, és vont le azt a következtetést, miszerint pontosan nem állapítható meg az, hogy a recés késsel és a pillangó késsel a vádlott milyen mozdulatot tett. Utalt arra is, hogy a nyak területén fojtogatásra utaló sérülés nem volt, és a szakértő a sértett nyakán a biztonsági övvel történt leszorítás nyomát sem észlelte, ezért az elsőfokú bíróság a mérlegelési jogkörében törvényesen és megalapozottan mentette fel a vádlottat. A vádlott büntetlen előéletére, a jelentős időmúlásra és a vádlott személyiségzavarára tekintettel a büntetés enyhítését kérte.

A sértett képviselője a 2014. október 15. napján érkezett beadványában a védő írásbeli indítványára részletes észrevételt tett. A korábbi beadványaiban, a felszólalásaiban előadottakat fenntartotta, és kiemelte, hogy álláspontja szerint nincs akadálya az elsőfokú bíróság ítélete megváltoztatásának, a vádlott bűnössége megállapításának mindazon bűncselekményekben, amelyeket elkövetett.

A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője maximálisan egyetértett a sértetti képviselő által kifejtettekkel és fenntartotta az átiratban részletesen leírtakat.

Annak nyilvánvalósága mellett, hogy felmentett vádlottnak a bűnösségét nem lehet megállapítani azt a jogelméleti kérdést emelte ki, hogy az ítéletnek a mérlegelés három szempontjának kell megfelelnie és ha ennek nem felel meg, az ítéletet hatályon kívül kell helyezni. Az indokolási kötelezettség hiányának értékelte, ha az indokolás nem felel meg a logika és az életszerűség szabályának. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság részletesen foglalkozott ugyan a bizonyítékokkal, de azt egyoldalúan tette és nem volt tekintettel a logika és az életszerűség szabályaira. Kulcskérdésként tette fel azt, ha a vádlott csak öngyilkosságot akart elkövetni, miért kellett ehhez a sértettet arra kényszeríteni, hogy vele menjen. Erre a kérdésre az elsőfokú bíróság magyarázatot nem adott. Az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését indítványozta.

A sértett a vádlott megbüntetését kérte.

A sértett képviselője a beadványaiban írtakat mindenben fenntartotta.

Példátlanak értékelte azt, hogy az elsőfokú bíróság a sértett bejelentései ellenére nem rendelte el a vádlott házi őrizetét, nem tette meg a szükséges intézkedéseket, hanem „tenyerén hordozta a vádlottat”. Hivatkozásai, bejelentései ellenére az ügyész nem módosította a vádat és az elsőfokú bíróság sem hívta fel az ügyész figyelmét a súlyosabb minősítésre. Példátlanak nevezte azt is, hogy az ügyész nem a bejelentése szerint emelt vádat.

A késekkel kapcsolatban azt emelte ki, hogy a 2. és 3. kés kapcsán a vádlott soha nem mondta, hogy öngyilkos akart lenni, az elsőfokú bíróság pedig ezt figyelmen kívül hagyta, miként azt is, hogy a vádlott kitépte, véresre tépte a sértett haját. Felhívta a figyelmet arra is, hogy a vádlott védője sem hivatkozott arra, hogy a vádlott mindhárom késsel öngyilkos akart lenni, mert szégyellte magát. Kiemelte azt is, hogy a vádlott soha nem tett beismerő, megbánó vallomást. Álláspontja szerint az ügyet nem kell hatályon kívül helyezni, mert minden adat rendelkezésre áll, míg hatályon kívül helyezés esetére azt a határozott kívánságot terjesztette elő, hogy az ügy ne kerülhessen vissza varos2-be.

A vádlott védője a bejelentett fellebbezést és a fellebbezése indokolásában kifejtetteket mindenben fenntartotta. A sértetti képviselő által előadottakra reagálva rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróság betartotta a perrendi szabályokat, minden tényt, bizonyítékot figyelembe vett, helyt adott minden bizonyítási indítványnak, mindent személyesen megtekintett, az ítélet 8-9-10. oldalán pedig részletesen megindokolta álláspontját.

A II. tényállás kapcsán azt hangsúlyozta, hogy a tényállás megalapozott, a felmentés törvényes, az ügyész és a sértetti képviselő pedig felülmérlegel. Kiemelte, hogy a cselekménynek két résztvevője volt, a vádlott és a sértett, az pedig nem hagyható figyelmen kívül, hogy közöttük milyen anyagi elszámolási ügy és per van folyamatban.

Egyúttal megalapozatlannak minősítette a sértetti képviselő azon álláspontját, hogy az elsőfokú bíróság elfogult volt az ügyben.

A sértett képviselője viszontválaszában a sértett perindítására adott magyarázatot és ismételten az elsőfokú bíróság elfogultságát hangsúlyozta.

A vádlott az utolsó szó jogán felszólalni nem kívánt, csatlakozott a védőjéhez.

A bejelentett fellebbezések nem alaposak.

Az ítélőtábla a kétoldalú perorvoslatokkal megtámadott elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348.§-ának (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Felülbírlata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta. Helyt adott a vád, a sértett és a védelem által kért bizonyítási indítványoknak, a vádlott irányában megnyilvánuló elfogultságának semmi olyan jele, miszerint a bíróság „a tenyerén hordozta a vádlottat” nem volt, amire a sértetti képviselő felszólalásában is folyamatosan hivatkozott. E körben nem hagyható

figyelmén kívül, hogy a sértetti képviselő az eljárás során, amennyiben a bíróság részéről elfogultságot tapasztalt, törvényesen bejelentéssel élhetett volna, a sértetti képviselő azonban elfogultsági kifogással egy alkalommal sem élt.

Az ügyészség munkáját illető sértetti képviselői kritikákkal kapcsolatban mindösszesen arra a megjegyzésre szorítkozhat, hogy az elsőfokú bíróság a jelenleg hatályos büntetőeljárás szabályok értelmében nem hívhatja fel az ügyészt, hogy ki ellen és mi miatt emeljen vádat, vagy a megemelt vádat terjessze ki.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást kellő körültekintéssel és igen részletesen folytatta le. A vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat túlnyomó többségében egyenként és összességében értékelte, mérlegelte és tényből tényre is helytállóan következtetett.

Az elsőfokú bíróság számos alkalommal részletesen meghallgatta a vádlottat. Ezért az ítélet tábla szükségtelennek tartotta tárgyalás tartását, a vádlott és a sértett ismételt meghallgatását arra is tekintettel, hogy az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítás megismétlése nem feladata a másodfokon eljáró bíróságnak. A vádlott és a sértett ismételt meghallgatását kérő indítvány elutasítása mellett, mint szükségtelent ugyancsak elutasította a tanú2 segélykérésére vonatkozó bizonyítási indítványt, mivel tanú2 olyan ügyben szerepelt, ami megszüntetésre került a nyomozati szakban bizonyítékok hiányában.

A bizonyítási eljárás eredményeként az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól.

A tényállás azonban kis részében, egyes megállapításai tekintetében kiegészítésre és helyesbítésre szorul.

Az ítélet tábla az iratok tartalma - részben a vádlott és a sértett egyező nyilatkozatai, illetve egyes vallomásrészei - alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjára tekintettel az alábbiak szerint egészíti ki és helyesbíti:

- Az ítélet 3. oldal 10. bekezdés 2. sorából az „annak ellenére, hogy a sértett rendszeresen törlesztette a kölcsön összegét” részt mellőzi. Ennek indoka a sértett e körben tett ellentétes nyilatkozatai.
- Az ítélet 3. oldal 11. bekezdését követően a tényállást kiegészíti azzal, hogy a vádlott telefonhívásai, sms üzenetei fenyegető adatot nem tartalmaztak. (nyomozati irat II/641. oldal számítástechnikai szakértői vélemény)
- Az ítélet 4. oldal 7. bekezdése első sorát kiegészíti azzal, hogy a vádlott a sértettel azért is beszélni akart, hogy miért jelentette fel zaklatás miatt. (vádlott vallomása, nyomozati iratok 773. oldala, 16. sorsz. tárgyalási

jegyzőkönyv 4. oldala, 70. sorsz. tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldala és 138. sorsz. tárgyalási jegyzőkönyv 7. és 8. oldala)

- Az ítélet 4. oldal 9. bekezdését követően a tényállást kiegészíti azzal, hogy a sértett telefonálni akart anyjának a nála levő mobiltelefonon, ezt a vádlott észrevette, a telefont a sértettől elvette, abból kivette az akkumulátort és a telefont eldobta. (vádlott vallomása 16. sorsz. tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal és a sértett vallomásai, nyomozati irat 803-805. oldal szembesítési jegyzőkönyv)
- Az ítélet 5. oldal 2. bekezdését kiegészíti azzal, hogy a vádlott fogta a sértett kezét és a sértettet a hajánál fogva húzta vissza, hogy megakadályozza a villany felkapcsolását. (vádlott vallomása, nyomozati irat 770. oldal, 16. sorsz. tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldala és a sértett vallomásai)
- Az ítélet 5. oldal 9. bekezdését akként egészíti ki, hogy az „odaérve a vádlott megállt” részt követően - a mondat további részének mellőzése mellett - e bekezdéshez illeszti a 6. oldal 3. bekezdését az 5. sor „de nem találták” részével bezárólag. (vádlott és sértett vallomásai)
- Az ítélet 5. oldal 9. bekezdését a fenti átemelést követően kiegészíti azzal is, hogy a sértett a kulcs keresését kihasználva, beült a gépkocsiba, hogy a helyszínről elhajtson. A vádlott nem engedte az autó ajtaját becsukni. (a sértett vallomása)
- Az ítélet 5. oldal 9. bekezdés eredeti 2. mondatának érintetlenül hagyása mellett a bekezdés utolsó mondatát mellőzi. (a vádlott és a sértett vallomásaiban arra adat nincs, hogy a vádlott keze ekkor sérült volna meg)
- Az ítélet 6. oldal 2. bekezdés 2. mondatát akként helyesbíti, hogy a pillangókés kiemelése a box-ból pontosan meg nem állapítható szándékkal történt.
- Az ítélet 6. oldal 2. bekezdésének az „ezért visszaültek a gépkocsiba” részét és a bekezdés utolsó mondatát akként helyesbíti, hogy a gépkocsiban a sértett jelezte, hogy fáj a keze és kérte a vádlottat, hogy vigye kórházba. (vádlott és sértett vallomása)

Az így kiegészített és helyesbített tényállás megalapozott, következésképp ez a tényállás a Be. 352.§ (2) bekezdésének értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének. Részletesen elemezte a vádlott védekezését, a sértettnek az eljárás különböző szakaszaiban tett vallomásait. Röviden ismertette a meghallgatott tanúk, köztük a sértett kihallgatását

végző rendőr tanúk vallomását. Részletesen foglalkozott az igazságügyi orvosszakértői, valamint az igazságügyi elmeorvos-szakértői véleményekkel és az általuk bevont pszichológus és pszichiáter szakértők, valamint az igazságügyi gépjármű szakértő véleményével.

Az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékok értékelésével kapcsolatos tevékenységét illetően az ítéletábra előjáróban arra mutat rá, hogy mind a vádlott, mind a sértett nyomozati és tárgyalási vallomása hordoz számos olyan ellentmondást, amelyek miatt egyértelműen egyikük vallomására sem lehetett tényállást alapítani. A vádlott és a sértett vallomásainak ellentmondásai, azok mibenléte elemzését azonban az elsőfokú bíróság elmulasztotta, ami a részben téves ténybeli következtetés levonását eredményezte. Ezt a hiányosságot az ítéletábra az ellentmondások elemzésének vizsgálatával és a megfelelő következtetések levonásával korrigálta.

A vádlott és a sértett vallomásainak ellenmondásosságát példázzák azok a vallomásrészek, amelyekről a lakásban, majd a vádlott város1-beli lakása előtt a gépkocsinál és a gépkocsiban történetekre vonatkozóan nyilatkoztak.

A vádlott a nyomozati iratok 771-773. oldalán tett első nyomozati vallomásában azt vallotta, hogy amikor a sértett belépett és felkapcsolta a villanyt, azonnal sikítani kezdett, ezért felvette a kést, mert azt akarta mondani, hogy felvágja az ereit. Be akarta fogni a sértett száját, elestek, nekiestek a szekrénynek, a sértett beverte a fejét a szekrénybe.

A nyomozati iratok 783-787. oldalon tett vallomásában a vádlott akként nyilatkozott, hogy a belépő sértett azonnal kiabálni kezdett, erre ő is eldobta a kést és megpróbálta befogni a sértett száját. A földre kerültek, dulakodtak, a sértett meg is harapta és a kezében volt a kés, amire ő ráfogott és elvágta a kezét.

A 16. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldalán rögzített vallomása szerint a sikító sértettnek próbálta befogni a száját azzal, hogy nem akarja bántani. A sértett a fejét a falba vagy a szekrénybe verte. A sértett felvette a kést, azt megfogta és elvágta ezzel a kezét, ezután a kést letették. Amikor a sértett ismét sikítani kezdett próbálta befogni a száját, dulakodtak és elestek.

A 70. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldalán tett nyilatkozata szerint eldobta a kést, amikor a sértett belépett. A kést a földről a sértett vette fel és tartotta, ő ebbe nyúlt bele és vágta el a kezét. A sikító sértettnek befogta a száját és dulakodtak.

A 138. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 8. oldalán azt adta elő, hogy a sértett belépésekor a kanapén ült, a kés mellette és nem a kezében volt. Amikor a sértett sikított a kést eldobta, próbálta a száját befogni. A földre estek. A kést a sértett vette fel és tartotta, ő meg belenyúlt.

A sértett első nyomozati vallomása szerint valaki hátulról, balról rátámadt, szidni kezdte, ököllel ütötte a fejét, tépte a haját, belenyúlt a szájába és fojtogatta. Felváltva csitította és fojtogatta, kezében volt a konyhakés, azzal megvágta magát. Harmadik, a nyomozati iratok 515. oldalától kezdődő vallomásában azt adta elő, hogy a vádlott hátulról a fejére ütött, leteperte a földre. Ő felállt, de a vádlott utána ment és visszahúzta, fojtogatta azzal, hogy ne próbáljon menekülni, mert megfojtja.

Belépésekor látta, hogy a vádlott bal kezében egy kés van, ezt a kést, amikor a földön dulakodtak, kivette a vádlott kezéből, aki eközben megvágta az ujját.

A vádlottal történt szembesítéskor tett nyilatkozata szerint belépésekor a vádlott felemelt kézzel ütni kezdte, közben kés volt a kezében. Szájába nyúlt, dulakodtak, közben fojtogatta. Próbálta tőle elvenni a kést, ekkor a vádlott megvágta a kezét.

A 24. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldalán rögzített vallomásában azt vallotta, hogy a vádlott hátulról támadt rá, ütésre készült, ütött, leteperte a földre. befogta a száját, mert sikított. A vádlott másik kezében kés volt, ő próbálta elkapni a kezét, ahogy hadonászott. Ekkor a vádlott megvágta magát, vagy a kés kiesett a kezéből vagy azt ő dobta el. Próbált menekülni, de a vádlott tépte a haját, ismét a földre döntötte és fojtogatni kezdte. Ugyanezen vallomás (8. oldal) szerint a vádlott hátulról ököllel többször megütötte a fejét, ahol érte, leteperte, a szájában turkált, ekkor látta meg a kezében a kést, menekülni próbált, de a vádlott elkapta, leteperte és fojtogatta. Próbált kifutni a házból, de elesett, nekiesett a szekrénynek, a vádlott fölé térdelt, a nyakát két kézzel megragadva próbálta megfojtani.

A 70. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 26. oldalán tett vallomása szerint a sarokban álló vádlott felemelt kézzel rátámadt, a másik kezével ütni kezdte a fejét és le is lökte a földre, befogta a száját, illetve szétfeszítette és az öklével benyúlt a szájába. Próbált elmenekülni, de a vádlott hátulról megfogta, ettől hátraesett, feje a küszöbön volt.

A 138. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 10. oldalán azt adta elő, hogy a vádlott az ajtó mögött állt, a kezében nem látott kést. Jobb kézzel ütött felé, leteperte a földre, ott érzékelte, hogy kés van nála. Állítása szerint az ő kezében nem volt a kés (11. oldal 1. bekezdés) és nem volt a vádlott kezében sem a kés a dulakodás közben, mert őt fojtogatta, valószínűleg a rátámadásakor rögtön elejtette. Amikor a sarokba beestek, ott látta meg a kést (15. oldal).

A város1-beli lakás előtt történetekre a vádlott az első nyomozati vallomásában azt adta elő, hogy a megállás és az ajtó kinyitása után kivette a zsebéből a recés kést, ezt a sértett meglátta, kivette a kezéből és az árokba dobta. Majd a kulcsot vette elő, ott volt a pillangókés, a sértett megfogta. Ő a kés végét fogta, egy darabig tartotta, majd elengedte, ezután a sértett a kést a nyitott ajtón kidobta. Azt tagadta, hogy a késsel a sértett a bal oldali hasfalába szúrt volna (nyomozati irat 773. oldal). Második meghallgatásakor (nyomozati irat 785. oldal) azt vallotta, hogy az autóban adok-kapok volt, mert a sértett dulakodni kezdett, rugdalózott. Ő a boxban kereste a kulcsot, kezébe akadt a kés, azt kinyitotta, arra a sértett rögtön ráfogott, ő meg a kést azonnal elengedte.

A szembesítéskor (nyomozati iratok 805. oldal) azt vallotta, hogy kivette a farmerből a recés kést, hogy megöli magát. A kést az élénél fogta, azt a sértett kivette a kezéből és eldobta. A sértett rúgkapált, dudált, ő észrevette a pillangókést a boxban, szétnyitotta, hogy megvágja magát, a késre a sértett ráfogott.

A 16. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldalán rögzített vallomása szerint az elővett recés késnek a nyelét fogta, a sértett átnyúlt és a kést kicsavarta a kezéből, majd kidobta az autóból. Ő megpróbálta megfogni a sértett térdét, hogy ne dudáljon, a pohártartóban a kulcsát kereste, amikor kezébe akadt a pillangókés, azt két kézzel nyitotta ki, amikor abba a sértett belekapott, ráfogott a késre, majd kidobta. A

9. oldal 5. bekezdése azt tartalmazza, hogy a pillangókéssel nem szúrt a sértett felé, azt két kézzel nyitotta ki, a sértett ráfogott a késre, erre ő rögtön elengedte a kést. A 70. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 7. oldalán a vádlott azt adta elő, hogy a pillangókéssel meg akarta sérteni magát úgy, hogy felvágja az ereit. A kést nem irányította a sértett felé.

A 138. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 8. oldalán rögzített vallomása szerint miután a pillangókés a kezébe került arra gondolt, hogy azzal megsérti magát és akkor a sértett vele marad. Amikor megfogta a kést az magától szétnyílt, a sértett a kést bal kézzel megfogta. A kést ő nem erősen, határozottan fogta, amikor arra a sértett ráfogott, ő rögtön elengedte. Vallomása szerint (9. oldal), amikor a kés nyelét megfogta, annak fele magától lenyílt. A szétnyílt kést két kézzel próbálta összecsuksni, ezt a sértett meglátta, megfogta, ő meg elengedte (10. oldal).

A sértett az első nyomozati vallomásában (463. oldal) azt adta elő, hogy beugrott a kocsiba, hogy elhajtson, de a vádlott megfogta az ajtót és elővette a második kést, le akarta szúrni, de ő a kést megfogta, megcsavarta, elvette és eldobta. A vádlott belökte őt a kocsiba, lenyomta és azzal a kijelentéssel, hogy „van másík” bal kézzel kivett a kesztyűtartóból egy pillangókést, kinyitotta. Ő közben dudált, a lábát onnan a vádlott le akarta venni, majd felé szúrt a késsel, aminek a pengéjére ő ráfogott, elvette a vádlottól, kinyitotta az ajtót és a kést kidobta.

Az 517. oldalon rögzített vallomása szerint a vádlott elővette a kést, emelte a kezét és azt mondta „na most itt a vége!” A kést elvette tőle és kidobta. Ezután vette ki a pillangókést, kinyitotta, a kés pengéjére ő rögtön ráfogott, mert azzal a vádlott szúrni akart.

A szembesítéskor úgy nyilatkozott, hogy a recés kést az autóban ülve csavarta ki a vádlott kezéből, aki belökte a másik ülésre, ráfeküdt, elővette a pillangókést és kinyitotta, ő azt a bal kezével rögtön megfogta, közben lábbal nyomta a dudát Erre a vádlott a kést elengedte (801. és 807. oldal).

A 24. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldalán előadta, hogy beült a kocsiba, de a vádlott nem engedte az ajtót becsukni, felemelte és felé irányította a recés kést. Nem tudja, hogy akart-e szúrni vagy vágni a késsel. Dulakodtak és a kést elvette, majd eldobta. Ő a pillangókés pengéjére fogott rá, a vádlott a kést csavargatta, de ő eldobta a kést. Vallomása szerint (9. oldal) a vádlott meg akarta szúrni, a kés felé irányult, de nem a hasa, hanem a mellkasa irányába. A 10. oldal 1. bekezdésében írtak szerint a vádlott a pillangókéssel biztos, hogy meg akarta szúrni, ő ráfogott a kés pengéjére, a vádlott pedig a kést tekergette a kezében. A 11. oldalon pedig a recés (második) késsel kapcsolatban azt adta elő, hogy a vádlott felemelte a kezét, ő rögtön odanyúlt, próbálta a vádlott kezét kicsavarni. Ekkor ő az autóban ült, a vádlott az autó mellett állt.

A 70. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 22. oldalán a sértett azt vallotta, hogy félig ülő, félig álló helyzetben volt, amikor a vádlott a feje felé emelte a kést tartó kezét, ő felnyúlt, mindkét kézzel rászorított a vádlott csuklójára és kicsavarta a kést. Ezután együtt beestek a kocsiba, a vádlott rázuhant, bal kézzel kivette a pillangókést, ami azonnal kinyílt. A vádlott azonnal szúró mozdulatot tett felé, ezt rögtön észlelte, bal kézzel ráfogott, a kést a vádlott elengedte és a lábát próbálta lefejtetni a dudáról. Ő kinyitotta az ajtót és a kést kidobta. Vallomása szerint (14. oldal) látta a felé irányuló

szűrő mozdulatot, a kés elindult felé, a mellkasa felé, közben a vádlott nyomta lefelé. Állítása szerint a vádlott belökte az ülésre és már nyúlt is a késért, a vádlott a kés markolatát fogta, de azt ki tudta csavarni a kezéből (27. oldal). A 28. oldalon rögzített nyilatkozata szerint a vádlott felemelkedve szúrta a mellkasa felé.

A 138. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 14. oldalán azt adta elő, hogy a vádlott biztosan meg akarta ölni, lendült felé a kés, ő meg arra ráfogott. Majd a 16. oldalon azt nyilatkozta, hogy a vádlott felé irányuló szűrő mozdulatot tett, de nem szúrta meg.

Ezen túlmenően az útközben és az erdei megállóban történtek kapcsán is mindketten, a vádlott és a sértett is még további ellentmondásos nyilatkozatot tettek.

A fenti ellentmondások elemzése és a rendelkezésre álló objektív bizonyítékok (orvosi dokumentáció és szakértői bizonyítékok) alapján jelentős részben igazolást nyert az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységének okszerű, a logika szabályainak ellent nem mondó volta.

Az állandósult bírói gyakorlat szerint a bizonyítékok értékelésének gyakori módja, hogy a bíróság egy adott vallomásnak egyes - általában más bizonyítékokkal is megerősített - részeit fogadja el hitelesnek (BH. 1998. 418.), míg más részeit figyelmen kívül hagyja.

Az, hogy a vádlott és a sértett vallomásainak is vannak olyan részletei, amelyek nem kerültek bele a tényállásba, nem jelenti azt, hogy a mérlegelés ez okból szabálytalan lett volna.

A vádlott ténybelileg beismerte a zaklatás, a magánlaksértés, a személyi szabadság megsértése büntettét, valamint a levéltitok megsértésének vétségét.

Ténybeli beismerő vallomását - egyes részletek vonatkozásában - a sértetti nyilatkozatok is megerősítették. Példa erre a telefon eldobása, a hajhúzás, a számítógép bekapcsolása, az emailek elolvasása. Ezért e körben a tényállás kiegészítése is indokolt volt.

A lakásban történetekkel kapcsolatban volt olyan tényállásrészlet, amelyet az elsőfokú bíróság - helyesen - a vádlotti vallomás alapján, szemben a sértetti nyilatkozattal állapított meg, mivel az igazságügyi orvosszakértői vélemény is azt támasztotta alá. Így nem került rögzítésre a tényállásban az, hogy a vádlott fojtogatta a sértettet.

Ugyancsak az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján törvényesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a sértetten levő zúzódásos és hámhórsolós sérülések a kölcsönös dulakodás, elesés következtében keletkeztek.

Ugyanez a kettőség, a többszörös ellentmondást tartalmazó vádlotti és sértetti nyilatkozatok voltak jellemzőek az élet elleni bűncselekményt illetően is.

A bírói mérlegelést, a helyes ténybeli következtetés levonását nehezítette az a körülmény, hogy - miután szúrás nem történt, sérülés nem keletkezett - objektív szakértői vélemény és más egyéb objektív bizonyíték sem állt rendelkezésre.

Az ügyészség és a sértett jogi képviselője a bizonyítékok értékelésének egyoldalúságát rótta az elsőfokú bíróság terhére, de ugyanez mondható el az ügyész és a sértetti képviselő érvrendszeréről is.

A vádlotti vallomások egy-egy mondatának kiemelése a cselekménysor teljes vizsgálata nélkül nem lehet elegendő indok az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére.

Az irányadó tényállásból megállapítható, hogy a vádlott és a sértett 2011. augusztus 28-ról 29-re virradóan több órán keresztül együtt voltak. A vádlott ezen időszak alatt három darab kést vett magához, melyből egyet a lakás elhagyása után eldobott, míg a másik kettőt a sértett vette el tőle. A sértett által elvett 2 db kést a vádlott nem fordította a sértett ellen, bár közöttük orvosszakértőileg igazoltan kölcsönös dulakodásra és tettelegességre is sor került.

Ez alatt a hosszú időtartam alatt a vádlottnak számtalan lehetősége lett volna megölni a sértettet, ha azt valóban komolyan gondolja, de ezt meg sem kísérelte.

Ezen összefüggések és eseménysor vizsgálatával válik realitássá az a 2012. január 25.-ei sértetti nyilatkozat, hogy „ha a vádlott meg akart volna ölni, akkor azt meg tudta volna tenni.”

A vádlott kezdettől azzal védekezett, hogy a sértettet nem akarta megölni, megöléssel nem fenyegette és végig arra hivatkozott, hogy öngyilkos akart lenni. Az első nyomozati vallomásában (773. oldal) azt vallotta, hogy a recés kést azért tette el és akart város1-be menni, mert öngyilkos akart lenni a sértetti feljelentés miatt. A vádlott nem tett olyan kijelentéseket, amely ölési szándékra utalna. A sértett vallomásában szereplő, a vádlott által tett kijelentésekből, annak ellenére, hogy azok egy része a sértett konkrét „meg akarsz ölni? kérdésre volt válasz, ugyancsak nem tekinthető olyan egyértelmű kijelentésnek, mint azt a sértetti képviselő megállapítani szorgalmazta.

Mivel pedig a vádlott által tett kijelentések túlnyomó része összekapcsolódik az általa végrehajtandó öngyilkossággal, a vád és a sértetti képviselő azon érvelése, hogy nem volt valós a vádlott öngyilkossági szándéka, de az ölési szándéka igen, logikailag is erőteljesen megkérdőjelezhető.

A sértettel történt szembesítéskor (nyomozati irat 805. oldal) azt nyilatkozta a vádlott, hogy a házában a farmerből azért vette ki a recés kést, hogy azzal megöli magát, a pillangókéssel (3.) pedig meg akarta magát vágni.

A 70. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben nemcsak az első késsel kapcsolatban vallotta azt, hogy eltervezte, ha a sértett nem hallgatja meg, felvágja az ereit és a sértett majd bekötözi, hanem a recés (második) kést is azért vitte magával, ha baj lesz útközben, felvágja az ereit.

Mindezek pedig cáfolják a sértetti képviselő azon hivatkozását, hogy a vádlott a késekkel kapcsolatban soha nem hivatkozott öngyilkossági szándékára. Továbbá az sem volt egyértelműen megállapítható a sértetti vallomás alapján - szemben

képviselője előadásával, - hogy a vádlott nem csak a harmadik késsel, hanem a másik két késsel is rátámadt a sértettre

A sértett vallomásai szerint: a vádlott folyamatosan szidta és azt hajtogatta, hogy öngyilkos lesz; ezzel fenyegetőzött, illetve kérdőre vonta a sértettet, hogy miért csinálta ezt vele, meg fogja ölni magát; a sértettet hibáztatta, hogy miatta fog meghalni és menjen vele és nézze végig, hogy öngyilkos lesz; a vádlott először a lakásban mondta, hogy öngyilkos lesz, mert nem bírja megemészteni a szakításukat és a feljelentést, majd az erdei ösvényen, a házánál és a sértett megsérülése utáni autópályán is azzal fenyegetőzött, hogy felakasztja magát.

Ugyanakkor annak, hogy valós volt-e a vádlott öngyilkossági szándéka, vagy csak fenyegetni, ijesztgetni akarta ezzel a sértettet, amikor a késeket, a kötelet elővette, a nem bizonyított ölési szándék miatt nincs jelentősége.

A fent kifejtettekre, valamint az ellentmondásos vádlotti és sértetti vallomásokra, az ölési szándékot érintő számtalan bizonytalansági elemre is tekintettel ítéleti bizonyossággal azt megállapítani, hogy a vádlott szúrt a sértett felé, és azzal a szándékkal hogy megölje, nem lehetett. Így törvényes a vádlottnak a bizonyítékok hiányában történő felmentése azzal a pontosítással, hogy az ölési szándék hiánya helyett, a nem bizonyított a megfelelő és helyes indok.

A tényállás I. pontjával kapcsolatban az ítélet tábla nem osztotta a vádlott védőjének a zaklatás büntette vonatkozásában a bejelentett fellebbezés módosításával a vádlotti felmentést célzó okfejtését. A vádlott és a sértett közötti anyagi elszámolási viszony, valamint a sértetti perindítás ténye a vádlott bűnösségét nem kérdőjelezi meg, nem eredményezheti a vádlott felmentését.

E cselekmény, valamint a II. vádpont további vádlotti magatartásának minősítése törvényes, miként helyes az elbíráláskori Btk. alkalmazása is. E körben a személyi szabadság megsértésének büntettével kapcsolatban az ítélet tábla nem értett egyet a sértett képviselőjének a súlyosabb minősítésre vonatkozó álláspontjával.

A sértett sanyargatásával elkövetett súlyosabb minősítést az ítélet tábla nem látta megállapíthatónak.

A vádlott az éjszakai órákban várakozott a saját lakásában a sértettre, aki a vádlott jelenlététől megijedt, vele a lakásban, majd a vádlott gépkocsijában város¹ felé útközben és város¹-ben a vádlott háza előtt is többször dulakodásra került sor, mert a sértett próbálta a gépkocsit elhagyni, illetve azzal a helyszínről elmenekülni, miközben a vádlott három különböző kést is elővett. A már megsérült sértettet a vádlott - bár sérülését ellátta -, de vele a gépkocsival még céltalanul közlekedett egészen addig, amíg a sértett rábeszélésre őt a rendőrségre elvitte. Mindez órákig tartott az éjszaka folyamán, ami a sértettet mind lelkiileg, mind fizikailag megviselte, de nem okozhatott a személyi szabadság megvonásával szükségszerűen együtt járó korlátozottságnál lényegesen nagyobb mértékű testi és lelki szenvedést. (Bh.2008. 205.) Ezért az ítélet tábla a szabadság és az emberi méltóság elleni bűncselekményt csupán az alapeset keretei között találta értékelhetőnek.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket hiánytalanul felsorolta és súlyuk, nyomatékuk szerint értékelte.

A kiszabott büntetés neme és mértéke megfelelő, arányban áll a vádlott által megvalósított cselekmények tárgyi súlyával, a vádlott alanyi bűnösségi fokával, a bűnösségi körülményekkel és a büntetés céljának is megfelel. Így a kiszabott büntetés lényeges enyhítésére az ítélőtábla nem látott törvényes lehetőséget.

Az elsőfokú bíróságnak a mellékbüntetés kiszabására, annak tartamára, a végrehajtási fokozatra, a feltételes szabadságra vonatkozó, valamint a járulékos kérdések tekintetében hozott rendelkezései törvényesek

Ezért az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítélőtábla a vádlott által az elsőfokú bírósági ítélet kihirdetésétől a mai napig házi őrizetben töltött időt a Btk. 92.§ (1) és (3) bekezdés a) pontja alapján a szabadságvesztés tartamába beszámította.

Budapest, 2014. év október hó 29. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

előadó bíró

dr. Magócsi István sk.

bíró

A Székesfehérvári Törvényszék 10.B.87/2012/146. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.221/2012/11. szám végzése folytán 2014. év október hó 29. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2014. év október hó 29. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Czibere Éva

tisztviselő